

Norges Indskrifter med de ældre Runer.

Udgivne for

Det Norske Historiske Kildeskriftfond.

3die Bind.

Ved

Magnus Olsen.

**3die Hefte,
Slutningshefte.**

Christiania.

I Hovedkommission hos Jacob Dybwad.

A. W. Brøgers Bogtrykkeri A/S.

1924.

50. Gjersvik.

(Bd. II S. 640—648.)

Jfr. Tillæg til følgende Nr. (Fløksand).

S. 640. Under »Literatur« kan tilføies: Eyvind de Lange, En grav paa Gjersvik, Tysnes pgd. og sogn, med fund av runeskrift (Bergens museums aarbok 1915—16. Hist. antikv. række nr. 2), Bergen 1916. — Hjalmar Lindroth, Anzeiger für indogermanisches Altertum XXXVIII/XXXIX, 1921, S. 13 f. (Anmeldelse af den første Behandling af 1914).

S. 646 L. 33. Norsk dial. *dyvja* findes hos Johannes Skar (Gamalt or Sætedal I 97.s, II 143.7) brugt i Betydningen »slaa med Eftertryk«, »slaa saa det bæver«. Det bruges i Skildringer af Slagsmaal (»han duvde og slo«, »[han] lyfte han etter Herdarne og duvde han ned i Marki so han tenkte Magen slitna sund«).

S. 647 f. I. Lindquist, Galdrar (Göteborg 1923) S. 75 Anm. 1 hævder, at de 10 ᚱ-Runer kun kan tolkes som **lagu* (logr), ᚱ-Runens Navn. »Trollrunor skola utläsas med runornas namn; en senare fråga blir, vad namnet innebär, och den är inte alltid lätt att besvara.« Stærke reale Forhold tyder dog paa Samsvarighed mellem Gjersvik-»Kjotknivens« 10 ᚱ-Runer og de 10 Runer (lina lauka a) paa Fløksand-»Kjotkniven«. Videre synes Fløksand-Indskriftens sidste Rune a — tolket som det Ord alu, som ellers aldrig mangler i de Runeindskrifter, der indeholder lauka (Bd. II S. 652) — at tale mod den af Lindquist opstillede Regel.